

و هر چند پیش خورند در حبت و حوی او رخ افروز برین
نه آن مو نمند که در دونه حریص او خردمند بزرگ بدگری
نوشت **رباعی** جانکه در در پس از بروم یاد طلب داده
اگر بروم آن آجام لبالم که کرد و بختی بکجوه شود زیادت از
خود بروم او در جواب که **سفر شربت لعلک** سالکند
فانقد الشراب ولا ریت یف **رباعی** من بجز کرم شربت لب
پایاب با آن ای ساقی تشنه بی را در یاب **عزالت** حیات
میخیزم با دانه تاب **نماده** شود تمام نفس سیرا و از جمله
رفع برده جیا و حشمت و زوال حجاب است و پس در هفت
چون یک محبت استیلا باید محبت همه روی بر تابد بر ساط
این طاشیند و در این از هر چند آن در **چند رباعی**
خوش آنکه شوم است بوی که درم کسنگ آیم باه روت
نکرم که حقه عمل در شانت تو نم که حلقه زلف مشک بویت نیم
سنگ نکتة در او امع محبت لباس صورت چند خنوتو اندود
دل آنکه آرد در بدایت حال بواسطه اعمال آتات حسن و جمال

از محبتش بمقتضای رسیده و از جزئیات کلیات را در بسته
بس او را که معانی خرد و زین صورت را تو نغش با لوف طبع او
از خلاف آن کند مکه که قوت فهم او با آن نرسد و طاقت او
را که آن نیاز و **رباعی** هر چند ترا از جفا کاری نیست درین
تشار دل از بی نیست **ب** برده مپوی عاشق خود مکه ز کوش
طاقت آنکه برده بر او از نیست **یک** آنکه در ادای معانی دل
صورتها منصفه برده و رنوا نند اما جز کم بدیس صورت
مؤدی کرد و دفعه آن عام باشد و فایده آن عام **رباعی** معنی
دل هر را بدین هم **من** است که مده فرزند کین **عزم** لیکن
صورتش جلوه و همدانما برده بر دیده صورت بین هم
و بسیار باشد که صورت پرست را این است که بعضی معانی
در لباس نمودار شده باشد با ستمخ آن میل افتد و جمال معنی
از برده صورت پر تو اندازد و فهم او را نیز کرد اند و سپر او را
لطیف سازد و صورت که برود و مغز او نیز **رباعی** بکس
کشیده برده پیوده **نخ** ناکه جویش فرود دمای کج **بکس** که
بهمه